

DE DONOR

MARION HARTOG VAN BANDA

THRILLER

Ilse kwam om haar
zus te redden, maar moet
al gauw vechten voor
haar eigen leven.

DE CRIME COMPAGNIE

Het geluid van mijn luid rinkelende en trillende mobiel galmt door de lege ruimte van het appartement. Ik schrik wakker uit een diepe, droomloze slaap en veer overeind. Meteen begint een bonkende pijn tegen mijn oogleden te kloppen. Mijn tong voelt als een droge lap leer en dat bonkende hoofd maakt me misselijk. Welke idioot haalt het in zijn domme kop om op zaterdagochtend te bellen? Ik ga niet opnemen. Als het belangrijk is, spreken ze wel wat in of sturen ze een app. Ik ga weer liggen en trek het dekbed over mijn hoofd. Laat me slapen!

Het was vannacht laat geworden. Na de allerlaatste vergadering van het schooljaar met de sectie Frans van de vmbo-brugklassen gingen we met het hele team de stad in. In een kroeg op het Plein in de Haagse binnenstad toostten we op de afsluiting van het schooljaar en de start van een heerlijke, zes weken lange zomervakantie. De stemming zat er goed in, er werd gelachen, gegeten en gedronken – vooral veel gedronken. Met mijn dronken kop heb ik met Remco, een mooie jongen en sinds een jaar mijn collega-docent Frans, staan tongzoenen in een steegje achter het Plein. Remco is net als ik sinds kort een happy single. Dat vonden we wel een feestje waard, een intiem feestje voor twee, welteverstaan. Verder dan een beetje onhandig flikflooien kwamen we niet, daarvoor waren we te dronken. Uiteindelijk heb ik een taxi gepakt, die me rond vier uur thuis heeft afgezet. Goddank zonder Remco. Een potje seks was wel het laatste waar ik nog zin in had.

Weer begint mijn mobiel irritant te rinkelen. Allemachtig, heeft die beller soms een bord voor z'n kop? Niet opnemen betekent: het komt niet uit, stop met dat irritante bellen! Voorzichtig kom ik overeind en stap mijn bed uit. Slapen lukt toch niet meer. Ik heb dorst en heb de smaak van een dood paard in mijn mond.

In de gang breek ik bijna mijn nek over de wandklok, die daar op de grond slingert. Vloekend zet ik hem tegen de muur. Ik zie dat het negen uur is. Slaapdronken wankel ik de huiskamer in. Waar is die verdomde telefoon? Met mijn blote voeten schop ik de repen afgestoomd behang opzij waarmee de vloer bezaaid ligt. Een paar kleffe stukjes blijven aan mijn voeten kleven. Eindelijk zie ik mijn mobieltje liggen: onder een vieze vaatdoek op de formica tuintafel, die dienstdoet als gereedschapskist annex salontafel annex eettafel. Juist op dat moment stopt de telefoon met rinkelen.

'Vijf oproepen gemist' staat er op het display: twee van een anoniem nummer, drie van mijn moeder. Zij is wel de laatste persoon met wie ik nu wil praten. En dat anonieme nummer is vast van een of ander irritant callcenter dat me wat wil aansmeren. Moest ik daarvoor wakker worden gebeld?

Mopperend loop ik de keuken in. Uit de boodschappentas die nog onuitgepakt op het aanrecht staat, haal ik een pak jus d'orange en schenk daarmee een groot glas vol. Uit mijn toilettaas, die ernaast ligt, vis ik twee paracetamols, die ik wegspoel met het sap. Daarna pak ik een handdoek uit een van de verhuisdozen en loop naar de badkamer. Ik snak naar een hete douche. Hopelijk voel ik me daarna wat fitter.

Het warme water van de douche voelt weldadig aan. Het liefst kom ik er niet onder vandaan. Ik masseer mijn hoofdhuid stevig in met de luxe shampoo die ik van

een dankbare eindexamenleerling heb gekregen. Even nog blijf ik staan en geniet van de warme stralen op mijn zere hoofd. Dan verman ik me en draai resoluut de thermostaatkraan op koud. Mijn adem stukt door het ijskoude water dat over me heen stroomt. Ik adem een paar keer diep in door mijn neus en blaas krachtig uit door mijn mond. Langzaam went mijn lichaam aan de ijskoude waterstralen. Ik geef toe: het is een nogal spartaanse methode, maar wel een heel effectieve om snel van een kater af te komen.

Helaas zie ik later in de spiegel nog steeds de sporen van een nachtje stevig doorzakken: een bleek hoofd met gezwollen oogleden en een paar doffe ogen waaronder donkerblauwe kringen zitten. Ik hijs me in mijn oude spijkerbroek en trek een versleten shirt aan: mijn kluskleren. Mijn haren bind ik na het föhnen in een staart. Make-up laat ik achterwege. Aan dit hoofd valt vandaag weinig eer te behalen en bovendien hoef ik de deur niet uit.

Ik ben van plan vandaag flink wat meters te maken met klussen. Op mijn to-dolijst staat het verwijderen van het behang en het schuren van alle deuren. Een behoorlijk ambitieuze planning, maar er moet dan ook nog veel gebeuren. Hoe eerder ik daarmee klaar ben, hoe eerder ik op mijn gemak mijn flat helemaal naar mijn smaak kan inrichten. Ik ga hier mijn eigen paleisje van maken, zodat ik de laatste moeizame periode van mijn relatie met Marc kan afsluiten en me weer volledig kan richten op de toekomst.

In de keuken beleg ik een boterham met kaas en spoel die weg met een kop gloeiend hete, dubbele espresso. Eindelijk beginnen de koppijn en draaierigheid weg te zakken. Ik kijk naar de ravage in de huiskamer. Zodra ik enkele dagen geleden de sleutel kreeg van dit prachtige driekamerappartement, begon ik meteen met behang afstomen. Twee muren had ik al gedaan. Voor meer had ik geen tijd: de afgelopen week had ik lange dagen gemaakt op school om alles op tijd afgerond te krijgen en startklaar te maken voor het komende schooljaar. Eerst maar die troep opruimen, voordat ik verderga.

Op het moment dat ik de eerste repen behang in een vuilniszak prop, hoor ik het schelle geluid van een bel. Het duurt even voordat ik het geluid kan thuisbrengen en het herken als de deurbel. Ik verwacht niemand; mijn moeder woont met haar vriend in Portugal, waar ze samen een bed and breakfast runnen. Bovendien heb ik haar nog niet verteld dat ik al verhuisd ben. We zijn niet zo intiem, zeg maar. Naast mijn collega's zijn de enigen die van mijn verhuizing afweten mijn zus en mijn ex, Marc. Maar mijn zus zit in een of ander gat in de Provence en Marc is wel de laatste die ik hier op bezoek verwacht. Na zes maanden lang als ex-geliefden tegen wil en dank te hebben samengewoond, hebben we geen van beiden de behoefte elkaar tegen het lijf te lopen. In het begin bleven we geforceerd beleefd doen, maar uiteindelijk bouwde de spanning zich dusdanig op dat een emotionele ontlading onvermijdelijk was. Al het oud zeer kwam weer naar boven en we stortten het als een vulkaanuitbarsting over elkaar heen. Het had onze verstandhouding behoorlijk verziekt.

Voor de tweede keer gaat de bel, nu langer en een paar keer achter elkaar. Geïrriteerd veeg ik mijn handen af aan een oude doek en loop naar de voordeur. Door het kijkgat zie ik twee mannen staan. Een lange man met een flinke bos grijs haar en een kleinere, met donkere krullen. De lange heeft een regenjas aan met een onbestemde, beigeachtige kleur. Aan zijn schouder bungelt een grote, donkerbruine, leren tas. De man ernaast draagt een donkerblauw windjack dat zo te zien zijn beste tijd heeft gehad. Het zijn vast Jehova's getuigen. Ik ben niet van plan open te doen.

'Wie is daar?' roep ik door de dichte deur.

'Bent u mevrouw Ilse Antonia Maria Reijngoud?'

‘Dat klopt, maar wat...’

‘Wij zijn van de regionale recherche.’

Voor het kijkgaatje houdt de langste van de twee een kaart, waarop onder zijn foto, zijn naam en functie staan: ‘G.J. van Moor, rechercheur’.

‘Mijn collega’s hebben u al een paar keer proberen te bellen, maar u nam niet op. We moeten u dringend spreken. Kunt u even opendoen?’

Ik ben stomverbaasd. Wat heeft de recherche in vredesnaam bij mij te zoeken?

‘Hoezo?’

‘Dat wil ik u graag uitleggen, maar dan zult u ons eerst binnen moeten laten. Dat praat een stuk makkelijker.’

Met zijn grote lijf van minstens twee meter lang vult Van Moor even later mijn smalle gangetje. Zijn collega past er nog maar net bij.

‘Goedemorgen, mevrouw Reijngoud.’ Hij kucht even, een onmiskenbaar rokerskuchje. Er hangt een geur van sigarettenrook en natte regenjassen om hem heen. ‘Ik ben Van Moor en dit is mijn collega Zijlstra. Het spijt ons dat we u moeten storen, maar van de Franse recherche is bij ons het dringende verzoek binnengekomen om u wat vragen te stellen over uw zuster Vera.’

Over Vera? Een nare knoop nestelt zich onder mijn middenrif. ‘Is er iets ernstigs met haar gebeurd?’

‘Dat weten we niet. Het punt is namelijk dat...’ De rechercheur stopt halverwege zijn zin, terwijl hij begint te graaien in de grote leren tas die aan zijn schouder bungelt.

Nu pas dringt het geluid van een ringtone tot me door. Uit zijn tas komt een luid rinkelende telefoon tevoorschijn. De rechercheur mompelt een verontschuldiging in mijn richting en brengt het toestel naar zijn oor. ‘Met Gerrit... Nee, dat is niet meer nodig, ik heb haar gevonden... Via de school waar zij werkt... Is goed, tot zo.’ Hij stopt zijn mobieltje terug in zijn schoudertas.

De knoop in mijn maag breidt zich uit. Waarom al die moeite om mijn adres te achterhalen, nota bene in opdracht van de Franse recherche?

‘Het spijt me dat ik u zo overval, mevrouw Reijngoud. Het punt is: wij zijn op zoek naar uw zuster, omdat wij haar wat vragen willen stellen over de familie Manteau, voor wie zij als au pair werkt.’

‘Waarom komt u daarvoor naar mij? En waarom belt de recherche in Frankrijk niet rechtstreeks met de familie?’

‘Dat is niet mogelijk, mevrouw, omdat...’ Van Moor lijkt peinzend naar de juiste woorden te zoeken. ‘... omdat de familie niet meer in leven is. Zij zijn dood aangetroffen, achter hun huis. De heer en mevrouw Manteau én hun dochtertje Elise. Vermoed wordt dat zij met geweld om het leven zijn gebracht in de nacht van 14 op 15 juli. Uw zuster is waarschijnlijk de laatste die de familie in leven heeft gezien, maar zij is onvindbaar. Misschien kunt u ons helpen haar op te sporen. We willen u daarom graag spreken op ons bureau. Kunt u om twee uur vanmiddag langskomen?’

Het duurt even voordat alles goed tot me doordringt. Dan realiseer ik me met een schok: Vera!

Al vijf dagen heb ik niks van mijn lieve kleine zusje gehoord.

‘Goedemiddag, mevrouw Reijngoud, fijn dat u er bent.’ Van Moor begroet me met een stevige handdruk. ‘Mijn collega is er ook al, loopt u met mij mee?’

Ik volg hem door de lange gangen van het politiebureau. Het is een oud en kil gebouw dat een flinke renovatiebeurt goed zou kunnen gebruiken. We passeren een grote ruimte waar een groepje geüniformeerde agenten druk in gesprek is. Bij iedere stap lijkt de knoop die zich sinds vanmorgen in mijn maag heeft genesteld, groter te worden.

Aan het eind van de gang stopt de rechercheur en opent de deur van een kleine kamer. ‘Hier is het, komt u verder.’

We gaan een smoezelige, kale ruimte binnen met in het midden een tafel met vier stoelen eromheen. Er zit geen raam in de kamer en het is er benauwd. Op de tafel staat een laptop, ernaast ligt een dik papieren dossier. Zijlstra zit achter de laptop en is druk aan het tikken. Zodra hij me ziet, pauzeert hij even en kijkt naar me op. ‘Goedendag, mevrouw.’

Van Moor wijst naar de stoel tegenover zijn collega. ‘Gaat u zitten, koffie?’

‘Graag.’

Na een kort knikje verdwijnt hij weer door de deur, die hij op een klein kiertje openlaat. Zwijgend zitten Zijlstra en ik tegenover elkaar. Hij blijft strak naar het scherm van zijn laptop staren, terwijl zijn vingers razendsnel over het toetsenbord vliegen. Er hangt een geladen stilte in de ruimte, slechts onderbroken door het gejaagde getik op de laptop.

Al snel is Van Moor terug met drie papieren bekertjes dampende koffie in een plastic houdertje en een handvol melk- en suikerzakjes, die hij voor ons op tafel legt. Hij gaat naast zijn collega zitten, pakt het dossier van tafel en bladert erdoorheen. In gedachten verzonken krabt hij op zijn achterhoofd. Een piekje van zijn dikke, grijze haar blijft ter hoogte van zijn kruin overeind staan. Onwillekeurig blijf ik ernaar staren.

Een diepe zucht ontsnapt uit zijn mond. ‘Goed, laten we beginnen bij de vermissing van uw zuster. Wanneer heeft u voor het laatst wat van haar vernomen?’

‘Dat was op 14 juli.’

Zijlstra roert in zijn koffie, waarin hij zojuist drie zakjes suiker heeft gedaan, en kijkt me daarna aan. ‘En wanneer viel het u op dat u daarna niets meer van uw zuster had gehoord?’

‘Daar kwam ik vandaag pas achter. Normaal gesproken bellen, chatten en appen we dagelijks met elkaar, soms zelfs meerdere malen. Maar door de verhuizing en al het gedoe eromheen was het me totaal niet opgevallen dat ik al dagen niets meer van haar had gehoord.’ Ik voel me een ongelofelijke trut dat ik daar nu pas achter ben gekomen. ‘Zodra jullie vanmorgen waren vertrokken, heb ik meteen Facebook, WhatsApp, Instagram en alle andere social media gecheckt waarop ze normaal gesproken actief is. Helaas zonder resultaat. Ik heb haar ook een paar keer proberen te bellen, maar kreeg meteen haar voicemail.’

Ze lijkt na 14 juli van de aardbodem verdwenen. In mijn verbeelding dringen zich sinds vanmorgen de meest afschrikwekkende scenario’s op: mijn zus, vastgebonden en mishandeld achtergelaten, ergens in een verlaten schuur, of verkracht en vermoord,

daarna gedropt in de bergen, onvindbaar en overgeleverd aan de vraatzucht van grote roofvogels die op de lijkengneur afkomen.

De boerderij van de familie Manteau ligt geïsoleerd, een paar kilometer buiten het Franse dorpje Trigare, aan een smal landweggetje, diep verscholen achter dicht struikgewas. Aan de achterkant van de boerderij is een grote tuin met daarin een soort tuinhuis dat is omgetoverd tot een riant gastenverblijf dat dienstdeed als onderkomen voor mijn zus. De tuin grenst aan een bos. Iedere gek kan daar dus ongezien zijn gang gaan. Ik voel mijn maag samentrekken en moet een paar keer slikken om de bittere gal die naar boven komt, weg te krijgen.

Van Moor trekt zijn wenkbrauwen op. 'Mevrouw Reijngoud, gaat het?'

Ik haal een paar keer diep adem en probeer met man en macht mijn emoties weer onder controle te krijgen. Ondertussen malen ontelbare vragen door mijn hoofd. 'Wie heeft de familie gevonden? En wanneer was duidelijk dat mijn zus vermist werd?'

Zijlstra neemt een slok van zijn koffie en antwoordt daarna: 'De familie is gisteravond pas gevonden, door de tuinman. Hij wilde het gras komen maaien en werd gealarmeerd door de gigantische hoeveelheid vliegen die rond de boerderij zoemden en door een penetrante lucht. Al snel werd hem duidelijk waar die stank vandaan kwam. In de achtertuin trof hij de levenloze lichamen van de familie aan.'

Van Moor knikt bevestigend en vult aan: 'De politie was snel ter plaatse en na forensisch onderzoek bleek dat de familie in de nacht van 14 op 15 juli, rond middernacht, om het leven is gebracht. Het gezin was voor het laatst gesignaleerd op het dorpsfeest dat jaarlijks op 14 juli, een nationale feestdag in Frankrijk, groots wordt gevierd. Even voor middernacht vertrok het echtpaar Manteau met hun slapende dochttertje in hun oude Citroën. Daarna heeft niemand meer iets van hen vernomen. Maar dat was niet ongebruikelijk. Het gezin leidde een teruggetrokken leven, zoals u misschien al weet.'

'En de vermoedelijke dader of daders? Is daar al iets over bekend?'

Van Moor staart naar het dossier dat open voor hem ligt en schudt langzaam zijn hoofd. 'Alle dorpsbewoners zijn meteen ondervraagd. Trigare is een klein dorp en iedereen was tot middernacht aanwezig op het dorpsfeest en had daardoor een sluitend alibi. Niemand had iets bijzonders of verdachts opgemerkt.' Dan richt hij zijn hoofd op. 'Wanneer heeft u uw zuster voor het laatst gesproken?'

Ik denk even na. 'Op 14 juli, in het begin van de middag, via Teams.'

'Kunt u daarover iets meer vertellen? Merkte u toen iets bijzonders?'

'Ze oogde vermoeid, maar verder heb ik niets bijzonders aan haar gemerkt.' Ik denk terug aan ons laatste gesprek. Ze hing onderuitgezakt op haar kleine tweezitsbankje, met de laptop op schoot. Achter haar stond het aanrecht van het kleine keukentje vol met vuile vaat. Ze zag er moe uit. Haar goudblonde krullen hingen futloos langs haar gezicht en onder haar blauwe ogen zaten donkere kringen. Het was duidelijk te zien dat ze een zware week achter de rug had gehad met een zieke Elise.

'Is Elise inmiddels weer opgeknapt?' vroeg ik haar.

'Gelukkig wel. De medicijnen die ze voorgeschreven heeft gekregen, hebben goed geholpen. Ze begint eindelijk weer een beetje de oude te worden. Wat is dat vreselijk slopend, zo'n zieke peuter. Ik kon geen kant op en bij het minste of geringste zette ze het op een krijsen, het arme kind.'

'Fijn dat het nu beter met haar gaat.'

Vera had me bezorgd aangekeken. 'Maar hoe gaat het met jou? Let je een beetje op jezelf? Echt balen dat ik je niet kan helpen met je nieuwe woning.'

'Is ook helemaal niet nodig. Ik heb toch alle tijd? Eind augustus begint de school pas

weer. Voordeel van werken in het onderwijs, hè?’

Een paar tellen bleef het stil. Aan het gezicht van mijn zusje te zien, had ik haar niet gerust kunnen stellen. Ze bleef zich zorgen maken om mij, haar twaalf jaar oudere zus. Dat voelde vreemd. Ik was altijd háár steun en toeverlaat.

‘Maak je over mij nou maar geen zorgen, ik red me wel. Maar hoe gaat het met jou? Je ziet er moe uit. Ga je nog iets leuks doen vandaag, nu Elise weer beter is?’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Hoezo?’

‘Het is vandaag 14 juli, tutje, de nationale feestdag in Frankrijk.’

‘O, bedoel je dat. Er is vanavond vuurwerk in het dorp. Jean en Ghislaine gaan er met Elise naartoe. Ik ga niet mee.’

‘Valt er eindelijk iets te beleven in dat gat waar je zit en dan blijf je thuis. Heb je geen zin om je even lekker uit te leven?’

‘Alsof hier zoveel rondloopt om je mee uit te kunnen leven; Jean en Ghislaine zijn zo’n beetje de jongsten hier. Nee, ik heb geen zin in een bejaardensoos. Bovendien ben ik te moe. Ik heb even geen behoefte aan mensen om me heen en duik lekker vroeg mijn bed in.’

Ik neem een slok van mijn inmiddels koud geworden koffie. Was ze maar meegegaan naar het feest en was ze maar lekker tot in de kleine uurtjes blijven doorfeesten.

Van Moor onderbreekt mijn gedachten: ‘Kan het zijn dat zij plannen had, die avond?’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Hoe bedoelt u?’

‘Ik bedoel: is het mogelijk dat ze die avond met iemand had afgesproken?’

‘Nee, ze wilde alleen thuisblijven.’

‘Hoe weet u dat zo zeker?’

‘Dat vertelde ze me. Ze was moe en had geen behoefte aan mensen om haar heen.’

Zijlstra kijkt op van achter zijn laptop waarop hij druk aan het tikken was, lijkt even diep na te denken en vraagt dan: ‘Uw zuster vertelde u dat ze het slopend vond om voor het zieke kind te zorgen. Heeft ze daarover nog meer gezegd?’

‘Elise vroeg gewoon veel zorg en aandacht, omdat ze ziek was. En dat vond ze vermoeiend.’

‘Kon ze de zorg wel aan?’

Wat is dat nou voor een rare vraag? ‘Normaal gesproken vond ze Elise volgens mij een makkelijk kind.’

‘Maar niet toen ze ziek was, zei u net,’ zegt Van Moor. ‘Ze vond het zelfs slopend.’

Dit slaat werkelijk nergens op. ‘Heb je zelf weleens voor een zieke peuter gezorgd die meteen begint te brullen zodra je je hielen licht? Het feit dat ze moe was, wil nog niet zeggen dat ze er overspannen van raakte.’

Van Moor negeert mijn cynische opmerking. ‘Waarom wilde uw zuster eigenlijk als au pair werken bij de familie Manteau?’

‘Hoezo? Er zijn zat meiden van haar leeftijd die een poosje als au pair werken. Daar is toch niks vreemds aan?’

‘Dat is waar, maar we vragen ons af waarom een jonge meid uitgerekend in zo’n afgelegen gat als Trigare wil werken, waar niks te beleven valt.’

Ik begin een beetje kregelig te worden van al die onnozele vragen over mijn zus. Die hebben toch niks met haar verdwijning te maken? Hoelang gaan ze daarmee hun tijd en die van mij verdoen? Mijn zus wordt vermist en er lopen nog altijd een of meer griezels rond met een driedubbele moord op hun geweten. ‘Mag ik weten wat uw vraag te maken heeft met de verdwijning van mijn zus? Ik zie eerlijk gezegd niet het verband, dus ook niet het nut van uw vraag.’

Van Moor slaat het dossier met een klap dicht en kijkt me strak aan. ‘Mevrouw Reijngoud, wij bepalen graag zelf of wij een vraag in verband met ons onderzoek relevant vinden of niet. Ik verzoek u dringend om gewoon antwoord te geven op onze vragen. Ieder detail, hoe onbenullig ook in uw ogen, kan van belang zijn voor het onderzoek. Wij rekenen op uw volledige medewerking.’

Mijn mond valt open. Ik dacht dat ik hier was om aangifte te doen van vermissing, maar het lijkt er verdorie meer op dat ik word onderworpen aan een verhoor.

Uitgeput neem ik een laatste slok van mijn derde beker koffie. Achter mijn oogkassen begint het weer te kloppen. Mijn blik dwaalt af naar de klok aan de muur: het is al vier uur. Ik zit hier dus al twee uur de onzinnigste vragen te beantwoorden. Tot in detail moest ik aangeven wat ik de afgelopen dagen had gedaan, op welk moment ik met mijn zus contact had gehad, wat we precies hadden besproken, hoe ons contact was, hoe de relatie tussen haar en het gezin was en of ik iets vreemds aan haar had gemerkt. Sommige vragen werden herhaald, soms net even anders gesteld.

Het begint me steeds duidelijker te worden dat mijn zusje als mogelijke verdachte wordt gezien van deze moorden. Mijn zusje, verdacht van deze gruwelijke moorden. Voor mij te bizar voor woorden, maar toegegeven, vanuit het perspectief van de politie gezien niet verwonderlijk. Zij was de enige daar zonder alibi en is sinds de moorden onvindbaar. Vreselijk, ze heeft alle schijn tegen zich. Ik voel me draaierig, ellendig en ongerust, en snak naar frisse lucht.

Zijlstra tuurt naar het beeldscherm. ‘Volgens mij hebben we alles. Ik zal het printen.’

‘Mooi. Ik loop wel even naar de printer,’ zegt Van Moor.

Zwijgend blijven Zijlstra en ik achter, tot er zachtjes op de deur wordt geklopt. Het hoofd van een jonge agente verschijnt om de hoek van de open deur.

‘Peter, je afspraak is er.’

Meteen staat Zijlstra op. ‘Ik moet nu gaan. Mijn collega komt zo terug met uw verklaring. Die kunt u dan nog even rustig doorlezen, voordat u die tekent.’ Hij geeft me een hand die klam aanvoelt. Discreet veeg ik de mijne droog aan mijn broek.

‘Dank voor uw medewerking, mevrouw Reijngoud.’

Alsof ik een andere keus had.

Hij klapt zijn laptop dicht en verlaat de kamer, de laptop onder zijn arm geklemd. Ik staar naar de tafel met daarachter de twee lege stoelen. Ik wil weg van hier, zo snel mogelijk.

Dan valt mijn oog op de dikke, bruine dossiermap die tegenover me op tafel ligt. ‘Zaak Manteau’ staat er met slordige halen op geschreven. Even aarzel ik, maar mijn nieuwsgierigheid wint. Zou daarin een aanwijzing te vinden zijn over de verdwijning van mijn zus? Ik pak de map van tafel en sla hem open. Meteen trekt er een koude rilling langs mijn ruggengraat: de map bevat een serie afgrijselijke foto’s van de koelbloedige slachtpartij van het gezin Manteau. Foto’s van het dode echtpaar, dat met opengesperde ogen in een onnatuurlijke houding naast elkaar ligt, hun kleding doordrenkt met bloed. Foto’s van hun dochtertje Elise, dat een paar meter bij haar ouders vandaan op haar buikje ligt. Stapels misselijkmakende close-ups van de vele schotwonden bij het echtpaar en bij hun kind, die duidelijk maken dat de lichamen met een regen van kogels zijn doorzeefd. Welke idioten hebben deze slachtpartij op hun geweten? En wat hebben ze met Vera gedaan? Waar is ze?

‘Die map bevat vertrouwelijke informatie, mevrouw Reijngoud.’

Meteen sla ik de map dicht. Ik heb Van Moor niet horen binnenkomen.

Hij kijkt me onderzoekend aan. ‘Wilt u misschien een zakdoekje?’

Zonder mijn reactie af te wachten, haalt hij uit zijn broekzak een verfrommeld pakje papieren zakdoekjes. Zwijgend overhandigt hij me er eentje. Ik merk nu pas dat er tranen over mijn wangen stromen. Snel veeg ik mijn gezicht schoon en snuit mijn neus.

‘Ik heb hier de verklaring. Wilt u die nog doorlezen, voordat u hem tekent?’

Aandachtig lees ik de stapel papieren door. ‘Ik heb geen opmerkingen, volgens mij is het een juiste weergave van mijn verklaring.’

Van Moor geeft me een pen en wijst naar de stippellijn op de laatste pagina, waar ik mijn handtekening zet.

‘Dank u voor uw medewerking, mevrouw Reijngoud. Heeft u verder nog vragen?’

‘Nee, op dit moment niet.’

Ik wil hier zo snel mogelijk vandaan.

‘Dan kunt u wat mij betreft gaan.’

Eindelijk. Meteen sta ik op.

Van Moor lijkt even na te denken en zegt dan: ‘Voor ik het vergeet: vanavond zal waarschijnlijk na het achtuurjournaal bij het programma *Opsporing Verzocht* een item over de vermissing van uw zuster en de moord op het gezin worden uitgezonden. Dat wilde ik u nog zeggen, zodat u daar vanavond niet door overvallen wordt als u er toevallig naar kijkt.’

Ik krimp ineen. Ik moest een recente foto van Vera aan de recherche geven: het was een heel mooie, waarop ze stralend de camera in kijkt. Ze had die een paar weken geleden naar me gemaild, omdat ik haar zo miste. Ik was er dolblij mee. En nu zou diezelfde foto op televisie verschijnen in alle huiskamers, in een politiebericht. Ik kan het allemaal nog niet bevatten. Het lijkt of ik midden in een bizarre, afschrikwekkende nachtmerrie zit. Helaas bevind ik me in de keiharde realiteit.

Van Moor haalt een visitekaartje uit de binnenzak van zijn colbert. ‘Mocht u nog iets te binnen schieten of mocht u iets horen van uw zuster, dan kunt u me op dit nummer bellen. Uiteraard houden wij u en uw moeder ook op de hoogte als wij iets over haar te weten komen.’

Ik pak het kaartje aan en stop het in mijn portemonnee.

‘Bewaart u mijn kaartje alstublieft zorgvuldig, mevrouw, en aarzel niet te bellen als u iets te binnen schiet.’

Samen lopen we naar de deur. In de deuropening blijft hij staan. ‘Heeft u nog plannen?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Heeft u nog vakantieplannen?’

Ik schud mijn hoofd. Een vakantie is wel het laatste waaraan ik nu denk.

‘Dan hoop ik dat u op uw huidige adres voor ons beschikbaar blijft, mochten we nog vragen hebben.’

‘Uiteraard.’

‘Mochten uw plannen wijzigen, dan zou ik het erg prettig vinden als u mij daarover informeert. Het is belangrijk dat we u altijd kunnen bereiken.’

De boodschap is mij duidelijk: zolang Vera niet boven water komt, word ik geacht thuis te blijven en blijft zij verdachte.